

der til afløsning af lov af 1. april 1891 om fæstevirksomhedens ordning og lov angående privat arbejdsanvisning af 20. maj 1933 med senere ændringer fremsættes lovforslag om privat anvisning af arbejdskraft til ind- eller udland, omfattende samtlige kategorier af lønmodtagere og dækkende alle erhvervsområder, eventuelt med undtagelse af de kategorier, der er omfattet af den i forrige afsnit nævnte „Betænkning om optrædendes engageringsforhold“.

Det foreslås fastslået i loven, at al privat arbejdsanvisning er forbudt. Mulighederne for at få meddelt dispensation i en overgangsperiode må bygge på en behovsbe-
tragtning i hvert enkelt tilfælde.

Der forudsættes endvidere fastsat overgangsbestemmelser, hvorefter enkeltpersoner og foreninger m. v., der har fået meddelt anerkendelse af eller bevilling til at drive arbejdsanvisningsvirksomhed i henhold til den nugældende lovs §§ 1 og 2, og som måtte ønske at bevare retten til at foretage arbejdsanvisning, må indgive ansøgning herom til arbejdsdirektoratet inden 1. april 1969.

5.2. Begrænsning af vikarbureauernes virksomhed.

I forbindelse med problemerne omkring den private arbejdsanvisning har arbejdsgruppen drøftet den virksomhed, der udøves af de såkaldte vikarbureauer. Der har i arbejdsgruppen overvejende været stemning for, at der bør sættes snævre grænser for denne virksomhed, idet man navnlig har fundet, at beskyttelseshensynet over for de udsendte vikarer tilsiger en indgriben.

Den gældende lovgivning giver ikke umiddelbart nogen mulighed for indgriben over for disse bureauer, der er organiserede som entreprenørvirksomheder, der ikke foretager nogen arbejdsanvisning af de pågældende vikarer til „kundefirksomhederne“, men overtager arbejdet for disse for egen regning; vikarerne betragtes som ansatte af bureauerne, der aflønner de pågældende, ligesom bureauerne i øvrigt påtager sig alle forpligtelser, der påhviler arbejdsgivere, såsom udbetaling af feriepenge, tegning af ulykkesforsikring, betaling af bidrag til ATP m. v.

Det kan i denne forbindelse nævnes som arbejdsgruppen bekendt, at det har været overvejet, om man fra den offentlige arbejds-

anvisnings side skulle søge at tage konkurrencen op med disse foretagender, der i realiteten tager en meget betydelig avance. De forsøg, der hidtil af nogle anvisningskontorer har været gjort i så henseende, har dog vist, at opgaven er vanskelig for arbejdsanvisningen, idet det ikke er gørligt at oparbejde en stab af vikarer, eftersom de pågældende meget hurtigt glider bort fra anvisningen på grund af varig ansættelse på virksomhederne; hertil kommer, at kontorerne ikke vil kunne påtage sig de opgaver i henseende til udbetaling af feriepenge, ATP etc., som vikarbureauerne varetager. Det er formentlig navnlig dette forhold, der bevirker, at især mindre arbejdsgivere henvender sig til bureauerne i tilfælde af pludseligt opstået behov for midlertidig arbejdskraft.

Arbejdsgruppen må udtrykke tvivl med hensyn til, om forudsætningen om, at der foreligger entreprenørvirksomhed, reelt er opfyldt for disse vikarbureauers vedkommende. Der synes snarere at være tale om udlejning af arbejdskraft til „kundefirksomhederne“ med henblik på arbejdskraftens anvendelse i disse virksomheder på linje med den øvrige arbejdsstab og under „kundefirksomhedernes“ tilsyn. Navnlig det forhold, at vikaren modtager betaling efter den arbejdstid, der er lagt i „kundefirksomhederne“, synes at bekræfte, at der er tale om udlejning af arbejdskraft.

Arbejdsgruppen er klar over, at det vil afstedkomme store vanskeligheder at udforme kriterier, der kan afgrænse de heromhandlede vikarbureauer fra anden entreprenørvirksomhed, og er i det hele af den opfattelse, at man her står over for et problemkompleks af en rækkevidde, som det må forekomme gruppen vanskeligt fuldt ud at overse uden mere dybtgående undersøgelser, der måske burde henskydes til nærmere behandling i et hertil nedsat udvalg.

På det foreliggende grundlag mener arbejdsgruppen at måtte indskrænke sig til at pege på, at den ønskede begrænsning af disse bureauers virksomhed muligt vil kunne opnås, ved at der i lov om privat arbejdsanvisning blev indsat en bestemmelse om, at udlejning af arbejdskraft, hvor ansættelse hos udlejer kun omfatter det enkelte udlejningsforhold, sidestilles med privat ar-